fyldestgørende under Rigsdagsarbejdet, skal jeg oplyse, at man altid har anset det for nødvendigt at forlange enten akademisk Uddannelse — helst juridisk — eller noget, der svarer dertil. Det stenografiske Arbejde er nemlig ikke mekanisk, man maa for at kunne gengive en Taler forstaa det, der er Tale om. Den ideale Stenograf skulde være inde i alt; det er jo selvfølgelig en Umulighed, men man bør være au courant med, hvad der i Debatten kan forefalde, have de nødvendige Forudsætninger for at kunne sætte sig ind i de Sager, der forhandles, og et Blik paa Rigsdagstidende vil vise, at de ere af mangfoldig Art. En vis Sprogsans er ogsaa nødvendig, man lærer snart at indse, at det kun er meget sjeldent, at en Tale kan gengives trykt, saaledes som den holdes. Det er ofte vanskeligt at finde det, som Taleren vilde have sagt, men ikke i Farten har kunnet forme. Det bør dog tilføjes, at Manuskriptet undergives en kyndig Revision af Protokolsekretærer, som have hørt Talen i Sammenhæng, inden det gives i Trykken.

Der afholdes hvert Aar inden Samlingens Begyndelse en Prøve, og de, der bestaa den bedst, have, saamange som der er Brug for, Adgang til at blive Stenografassistenter, ɔ: de have Lov til at øve sig i Rigsdagssalen og gøre desuden Tjeneste som Afskrivere for Stenograferne. De oppebære derfor et Vederlag under Samlingen af 75 Kr. om Maaneden og efter 3 Aars Tjeneste af 105 Kr., idet Rigsdagen har Ret til at afskedige dem, naar de ikke efter 5 Aars Tjenestetid findes at have opnaaet tilstrækkelig Færdighed i Stenografi til at kunne gjøre Tjeneste som Stenografer. I Reglen gaar der 3 à 4 Aar, inden de, der menes at egne sig til Ansættelse som Stenografer, faa Adgang til at stenografere paa Prøve, som det hedder, og først efter dette Prøveaars Udløb opnaa de, naar Vakance indtræder, fast Ansættelse, hvad endnu ingen Kvinde har opnaaet. Det normale Antal Stenografer ved Rigsdagen er 16 foruden en saakaldet Hjælpestenograf.

Konklusionen af det her fremførte bliver altsaa det, at det vistnok kun bliver i faa Undtagelsestilfælde, at de Kvinder, der ville uddanne sig som Stenografer, kunne vente at faa fast Ansættelse ved Rigsdagen, og at der selv for dem, der opnaa den, gaar en ikke kort Tid, før det naaes. Til Kvindernes Trøst maa det dog bemærkes, at det i det Hele taget ikke gaar de mandlige Aspiranter meget bedre,